

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 158/2015
04.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца В.С.е.Е.З. из Б., М. и Е.К. из М., У., које заступа пуномоћник С.Н., адвокат из Н.С.а, против туженог В.п. АД у реструктурирању из В., кога заступа пуномоћник Љ.С., адвокат из В., ради повраћаја зајма, вредност предмета спора 610.421 еуро, одлучујући о ревизији друготужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9817/13 од 08.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија друготужиоца Е.К. из М., У., М., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 9817/13 од 08.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ваљеву П. бр. 296/2013 од 07.11.2013. године, обавезан је тужени да првотужиоцу исплати укупан износ од 610.050,82 евра са каматом коју прописује Закон о затезној камати на појединачне месечне износе и за период наведен у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужени да друготужиоцу исплати износ од 128.000 евра са законском затезном каматом на тај износ који прописује Закон о затезној камати почев од 25.12.2011. године. Обавезан је ством трећим изреке тужени да тужиоцима исплати парничне трошкове у износу од 1.049.500,00 динара док је захтев за законску затезну камату на трошкове поступка од дана пресуђења до исплате одбијен као неоснован.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом у ставу првом изреке делимично одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу првог реда исплати износ од 610.050,82 евра. Ставом другим изреке делимично је преиначена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу првог реда исплати камату прописану Законом о затезној камати као и у ставу другом и трећем изреке, те је ставом трећим обавезан тужени да тужиоцу

првог реда плати камату на појединачне месечне износе и за период наведен у овом ставу изреке до 24.12.2012. године по стопи коју одређује Европска централна банка а од 25.12.2012. године па до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев друготужиоца за обавезивање туженог да му исплати износ од 128.000 евра са законском затезном каматом почев од 25.12.2011. године па до исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да првотужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 959.500,00 динара а ставом шестим изреке одбијен је захтев за исплату парничних трошкова друготужиоца као неоснован.

Против другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је друготужилац са позивом на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП у делу којим је правноснажно одбијен тужбени захтев друготужиоца, а због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија друготужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда одредаба које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, предмет тужбеног захтева друготужиоца је исплата дуга по основу уговора о цесији којим је ДОО Р. из В. уступило потраживање које има према туженом, а исто потраживање је уступљено друготужиоцу у износу од 128.000 евра са каматом. Тужени је као зајмопримац са наведеним привредним друштвом из В. као зајмодавцем закључио Уговор о зајму 23.12.2010. године на износ од 128.000 евра, те је потраживање по наведеном уговору Уговором о цесији од 15.04.2011. године уступљено друготужиоцу са роком плаћања до 24.12.2011. године. У књиговодству туженог наведена обавеза прекњижена је у корист друготужиоца и није измирена у туженом износу. Тужени је оспоравајући потраживање тужиоца истакао разлоге ништавости Уговора о цесији који је противан одредбама Закона о девизном пословању.

Код овако утврђених чињеница првостепени суд је применом одредби члана 557, члана 562. и члана 588. ЗОО усвојио тужбени захтев у овом делу и обавезао туженог да друготужиоцу исплати износ од 128.000 евра са припадајућом каматом.

Другостепени суд је оценио погрешним примену материјалног права од стране првостепеног суда јер је Уговором о цесији који је закључен између Р. ДОО из В. и друготужиоца извршен пренос потраживања резидента које је настало по основу обављеног промета између два резидента у Републици Србији, на нерезидента као новог примаоца односно новог повериоца који са становишта

члана 7. став 1. Закона о девизном пословању није дозвољен обзиром да се не ради о потраживању проистеклом из спољнотрговинског пословања које је дефинисано Законом о спољно трговинском пословању.

Неоснован је ревизијски навод друготужиоца да је другостепени суд погрешно применио материјално право јер је применио одредбу члана 7. став 1. Закона о девизном пословању у тексту који није важио у време закључења Уговора о цесији односно 15.04.2011. године када није постојала никаква законска забрана да привредно друштво из В. као резидент уступи своје потраживање друготужиоцу као нерезиденту. Одредба члана 7. став 1. Закона о девизном пословању у основном тексту („Службени гласник РС“ бр. 62/2006) све до измена истог закона објављених у „Службени гласник РС“ бр. 119/2012 прописивала је да банке односно резиденти осим резидената физичких лица могу куповати или продавати односно платити или наплатити потраживања и дуговања која су настала по спољнотрговинским пословима резидената. По ставу 5. истог члана нерезиденти могу куповати потраживање и дуговања по основу спољнотрговинских послова само под условима и на начин које пропише Влада. Следио цитиране законске одредбе промет потраживања и дуговања је дозвољен између резидената само када се ради о спољнотрговинским пословима. Промет са нерезидентима потраживања и дуговања по спољнотрговинским пословима био је могућ само под условима које пропише Влада. Међутим, како предметно потраживање не потиче из спољнотрговинског пословања већ из Уговора о зајму закљученог између резидената исто није могло бити предмет Уговора о цесији између резидента и нерезидента.

На основу изложеног, и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију друготужиоца као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**